

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΛΙΜΝΩΝ ΚΑΙ ΠΟΤΑΜΩΝ
ΤΗΣ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗΣ

Αἱ μόναι ἄξιαι λόγου λίμναι ἐν τῇ ὑποσχεθείσῃ γῇ εἶνε ἡ τῆς Τιβεριάδος καὶ ἡ ἁλμυρὰ θάλασσα. Ἡ λίμνη τῆς Τιβεριάδος ἦτον ἐπίσης γνωστὴ εἰς τοὺς ἱεροὺς συγγραφεῖς ὑπὸ τὸ ὄνομα θάλασσα τῆς Γαλιλαίας καὶ λίμνη τῆς Γεννησαρέτ. Ἐκαλεῖτο θάλασσα τῆς Τιβεριάδος ἐκ τινος πόλεως φερούσης τὸ αὐτὸ ὄνομα, καὶ κειμένης πρὸς τὸ δυτικὸν αὐτῆς χεῖλος· θάλασσα δὲ τῆς Γαλιλαίας ἐκ τῆς ἐπαρχίας τῆς Γαλιλαίας ἐν ᾗ ἔκειτο· καὶ λίμνη τῆς Γεννησαρέτ ἐξ ἐκείνης τῆς ἰδιαιτέρας ἐκτάσεως τῆς χώρας τῆς Γαλιλαίας ἧτις περιεζώνοντο τὴν δυτικὴν τῆς ἀκτῆς.

Τὸ πλάτος τῆς λίμνης ἡ θάλασσης ταύτης ὀρίζεται ὑπὸ τοῦ Ἰωσήπου εἰς 40 στάδια, τὸ δὲ μήκος αὐτῆς εἰς 150. Ὁ κ. Buckingham ὀρίζει τὸ μέγιστον αὐτῆς μήκος εἰς 12—15 μίλια, τὸ εὐμετάβλητον αὐτῆς πλάτος εἰς 6—9. Τὸ ὕδωρ αὐτῆς εἶνε διαιυγές, γλυκὺ καὶ ὑγιεινόν· καὶ ἐπειδὴ κεῖται ἐπὶ χονδρῆς ἄμμου εἶνε ἐλαφρότερον τοῦ ποταμίου ἢ τοῦ πηγαιῖου ὕδατος, καὶ συνάμα τοσοῦτον ψυχρὸν ὥστε, ὡς λέγει ὁ Ἰουδαῖος ἱστορικός, καὶ ἐκτιθέμενον εἰς τὸν ἥλιον ἐν αὐτῇ τῇ θερμότητι ὥρα τοῦ ἔτους δὲν δύναται νὰ θερμανθῇ. Ἡ λίμνη αὕτη εἶνε πλήρης μεγάλης ποικιλίας ἰχθύων, οἵτινες διὰ τε τὴν γεῦσιν καὶ τὸ σχῆμα τῶν κατὰ πολὺ ἰδιάζουσιν. Ἡ λίμνη τῆς Τιβεριάδος εἶνε κυρίως μία πλάτυνσις τοῦ Ἰερδάνου ποταμοῦ, ὅστις δι' αὐτῆς ἐξακολουθεῖ τὸν βόθρον αὐτοῦ πρὸς τὴν Νεκρὴν θάλασσαν. Ἡ ἐπ' ἀμφοτέρων τῶν πλευρῶν τῆς χώρας εἶνε λίαν καρποφόρος καὶ τερπνὴ. Τοσοῦτον δὲ γόνιμος εἶνε ἡ γῆ ὥστε πᾶν φυτὸν ἀνθεῖ ἐν αὐτῇ. Ἡ τοῦ κλίματος εὐκρασία καὶ ὑγιεινότης εἶναι τοσαύτη ὥστε νὰ ἀνθῶσι καρυδιαί, φοίνικες, συκαὶ καὶ ἐλάει ἐν μεγάλῃ ἀφύλλειᾳ, καίτοι τὰ δένδρα ταῦτα φυσικῶς ἀπαιτοῦσιν ἐντελῶς διάφορον θερμότητα, ὅπερ ὡς παρατηρεῖ ὁ ἱστορικός, φαίνεται ὡσεὶ ἡ Πρόνοια ἡρέσκετο ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ νὰ συμβιβάζῃ τὰς ἀντιφάσεις, καὶ ὥστε αὐταὶ αὐταὶ αἱ ὥραι τοῦ ἔτους διηγωνίζοντο πρὸς ἀλλήλας διὰ νὰ εὐεργετήσωσι μεγάλως τὸν τόπον.

Ὁ διαρκὲς χαρακτὴρ τῶν ὁπωρῶν τῶν παραγομένων ἐν τῇ τερπνῇ ταύτῃ χώρᾳ εἶνε οὐχ ἥττον ἀξιοπαρατήρητος τῆς μεγάλης αὐτῶν ποικιλίας καὶ μεγαλείου. Τὰ σῦκα καὶ αἱ σταφυλαὶ διατηροῦνται νωπὰ ἐπὶ 40 μῆνας, καὶ ἄλλοι καρποὶ καθ' ὅλον τὸ ἔτος. Ἡ Γεννησαρέτ δὲν ἐπαινεῖται τόσῳ μᾶλλον διὰ τε τὸν γλυκὺν ἀέρα καὶ τὴν θερμότητα αὐτῆς ὅσῳ διὰ τινὰ πηγὴν ζώντων ὑδάτων διαυγῶν ὡς κρύσταλλος, εἰς ἣν τὰ ἔθνη ἐδίδον τὸ ὄνομα Καπερναούμ.

Ἡ παρὰ τὴν λίμνην ἐκτασις τῆς χώρας εἶνε περίπου 4 μιλίων, καὶ τὸ πλάτος $4\frac{1}{2}$. Ἡ ἐπαρχία αὐτῇ ἐν ταῖς ἡμέραις τοῦ Ἰωσήπου κατωκεῖτο ὑπὸ εὐφυοῦς καὶ ἐπιτηδεῖου λαοῦ, οἵτινες συνετῶς ὠρελούμενοι ἐκ τῶν μοναδικῶν πλεονεκτημάτων, τὰ ὅποια ἡ γῆ καὶ τὸ κλίμα τῆς μεγάλης εὐνοουμένης χώρας τῶν

παρεῖχον αὐτοῖς προήγαγον τὴν ἐπίδοσιν τῆς γῆς τῶν εἰς τὸν ὑψίστον βαθμὸν τῆς τελειοποιήσεως. Ἐκ τῆς ἐκτάκτου καρποφορίας ταύτης τῆς χώρας τινὲς εἰκάζουσιν ὅτι ἡ λέξις Γεννησαρέτ συντίθεται ἐκ δύο λέξεων Γεν καὶ Σαῦτ, ἐξ ὧν ἡ πρώτη σημαίνει ἐν τῇ Ἑβραϊκῇ «παράδεισον», ἡ δὲ τελευταία «ἡγεμόνα» καὶ ἐπομένως ἡ σύνθεσις σημαίνει τὸν παράδεισον ἐνός ἡγεμόνος, ἢ ἡγεμονικὸν παράδεισον. Ἀλλὰ, καίτοι τὸ ὄνομα ὑπὸ ταύτην τὴν ἐποψὴν ἀρκούντως ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὴν φύσιν τῆς χώρας, εἶνε πιθανώτερον ὅτι ἡ λέξις Γεννησαρέτ κατὰ τὴν στροφὴν ὀφείλει τὴν παραγωγὴν τῆς ἐν τῇ λέξει *Chinnereth* (*Cinnereth*) διότι ἐν ταῖς ἡμέραις τοῦ Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ ἦτο μία ἐκ τῶν τεταρτισμένων πόλεων ἐν τῇ φυλῇ τοῦ Νεφθαλί· καὶ εἶνε φανερόν ἐκ τινος ἐδαφίου τοῦ α'. βιβλίου τῶν Βασιλέων ὅτι αὕτη ἔδωκε τὸ ὄνομα τῆς εἰς τὴν περὶ αὐτὴν χώραν (Α'. Βασιλ. ιε', 20). Ὁ Ἰουδαῖος νομοθέτης ἐν διαφόροις χωρίοις τῶν συγγραμμάτων αὐτοῦ, καὶ ὁ διάδοχος αὐτοῦ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ ἐν τῷ βιβλίῳ αὐτοῦ θέτουν τὴν πόλιν Χινερῶθ ἐπὶ τῆς ἀκτῆς τῆς λίμνης Τιβεριάδος ὀνομάζοντες αὐτὴν μετὰ τὸ αὐτὸ ὄνομα, θάλασσα τῆς Χινερῶθ (Αριθ. λδ', 11. Δευτερ. γ', 17. Ἰησ. Ναυῆ ιδ', 3).

Ὅθεν εἶνε πλέον ἢ πιθανόν ὅτι ἡ λέξις Γεννησαρέτ ἐν τῇ Νέᾳ Διαθήκῃ εἶνε μόνον παραφθορὰ τῆς λέξεως Χινερῶθ, τοῦ ὀνόματος διὰ τοῦ ὁποῖου ἡ πόλις καὶ ἡ λίμνη ἐπὶ τῆς ὁποίας αὕτη ἔκειτο ἦσαν γνωσταὶ εἰς τοὺς ἀρχαίους Ἰσραηλίτας. Ἡ πόλις εἶχε τῶντονι καταστραφῇ ἐν τοῖς πολέμοις μεταξὺ τῶν βασιλέων τῆς Συρίας καὶ τοῦ Ἰσραὴλ πολὺ πρὸ τῆς ἐλευτέρας τοῦ Χριστοῦ, ὅπερ εἶνε ὁ ἀληθὴς λόγος δι' ὃν δὲν γίνεται μνηεῖα αὐτῆς ἐν τῇ Νέᾳ Διαθήκῃ, ἐν ᾗ ἡ ἐπαρχία ἐνθα αὕτη ἔκειτο διετήρησε τὸ ὄνομα αὐτῆς ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας μετὰ τὴν πτώσιν τῆς. Μετὰ πολλῆς πιθανότητος δυνάμεθα νὰ ὀρίσωμεν τὴν ἐποχὴν τῆς καταστροφῆς αὐτῆς ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Βασιλέως τοῦ Ἰσραὴλ περὶ τὰ 958 π. Χ. ὅτι ὁ Βεν-ἀδάδ βασιλεὺς τῆς Συρίας ἀπέστειλε τοὺς ἀρχηγούς τῶν δυνάμεων αὐτοῦ ἐναντίον τῶν πόλεων τοῦ Ἰσραὴλ καὶ ἐπάταξε τὴν Ἰβὼν, καὶ τὴν Δάν, καὶ τὴν Ἀβὰλ-θαῖθ-μαχαχά, καὶ πᾶσαν τὴν Χινερῶθ, μετὰ πάσης τῆς γῆς Νεφθαλί (Α'. Βασιλ. ιε', 20). Ὑστερον ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τῆς ἀρχαίας Χινερῶθ ἀνηγέρθη ἡ πόλις τῆς Καπερναοὺμ λαβούσης τὴν ὀνομασίαν αὐτῆς ἐκ τῆς ἐξαιρέτου πηγῆς ἧς ἐμνήσθημεν ἀνωτέρω, πλησίον τῆς ὁποίας ἡ πόλις ἐκτίσθη· ἀλλὰ ἡ λίμνη καὶ ἡ παρακειμένη ξηρὰ διεφύλαξαν τὸ ἀρχαῖον αὐτῶν ὄνομα, ἕως ἐν τῇ παρελεύσει τῶν αἰώνων ἢ διὰ τινος ἀλλαγῆς διαλέκτου, τοῦτο ἐσχηματίσθη εἰς Γεννησαρέτ.

Ἵπῃρχε μετὰ τῶν Ἰουδαίων κοινὸς λόγος ὡς πρὸς τὴν λίμνην τῆς Γεννησαρέτ ὅτι, «ὁ Θεὸς ἡγάπησεν ἐκείνην τὴν θάλασσαν μᾶλλον τῶν ἄλλων θαλάσσων». Καὶ ὑπὸ μίαν ἔννοιαν ἡ παρατήρησις αὕτη εἶνε ἐντελῶς ὀρθή· διότι αὕτη ἐτιμήθη ὑπὲρ πασῶν τῶν ἄλλων διὰ τῆς παρουσίας τοῦ εὐλογητοῦ ἡμῶν

Κυρίου καὶ Σωτῆρος καὶ πρὸ καὶ μετὰ τὴν ἀνάστασιν αὐτοῦ. Αὐτὸς ἐξελέξατο τὴν Καπερναοὺμ, ἥτις ἔκειτο ἐν τῷ περιθωρίῳ τῆς λίμνης, ὡς τὸν συνήθη τόπον τῆς διατριβῆς του, διὸ καὶ καλεῖται ἰδίᾳ αὐτοῦ πόλις (Ματθ. 9', 1). Ἐπὶ τὰς ἀκτὰς αὐτῆς εὗρηκε τινὰς τῶν μαθητῶν αὐτοῦ ἐπιδιώκοντας τὸ ταπεινὸν ἐπάγγελμα τοῦ ἀλιέως, καὶ ἐκάλεσεν αὐτοὺς ἵνα ὡς μαρτυρεῖ τῶν θαυμασίων ἔργων αὐτοῦ καὶ οἱ κήρυκες τῆς βασιλείας του. Ἐν αὐτῇ τῇ θαλάσῃ περιεπάτησεν ἐπὶ τῶν ὑδάτων τῆς πορευόμενος πρὸς αὐτοὺς. Ἐκεῖ ἐπετίμησε τοὺς ἀνέμους καὶ τὰ κύματα, καὶ ἡ ὁρμητικὴ καταιγὶς ἐν ῥιπῇ μετεβλήθη εἰς ἄκραν γαλήνην· καὶ ἐν αὐτῇ ἐπλήρωσε τὰ δίκτυα αὐτῶν ἰχθύων διὰ θαυμαστοῦ ἀνεγκύσματος. Ἐπὶ τῆς ἀκτῆς ταύτης τῆς λίμνης ὁ Σωτὴρ ἐφάνη εἰς τοὺς μαθητάς του μετὰ τὴν ἀνάστασιν αὐτοῦ, καὶ ὕστερον ἐπετίμησε τὸν Πέτρον διὰ τὴν ἀπιστίαν του καὶ ἐξεβίασε τριπλὴν ὁμολογίαν ἀντιστοιχοῦσαν πρὸς τὴν τριπλὴν ἀρνησίαν

ἰχθύες οἵτινες πιάνονται ἐκεῖ συλλαμβάνονται δι' ἀρμιδιῶν οὐδέποτε δὲ μεταχειρίζονται δίκτυα.

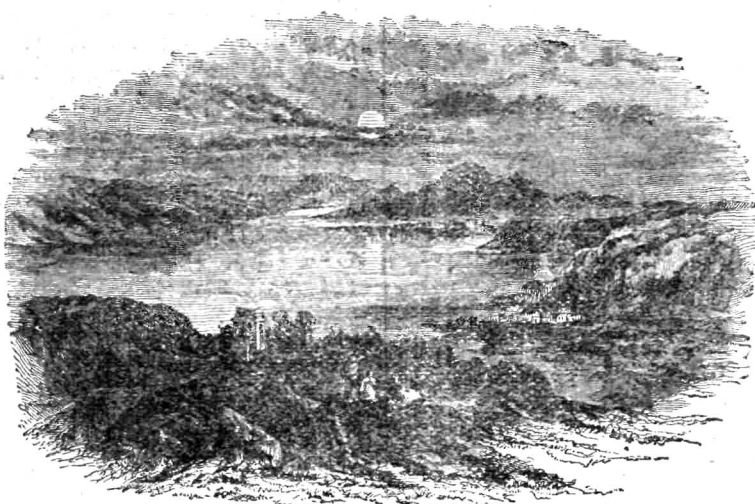
(ἀκολουθεῖ).

ΟΛΙΓΙΣΤΑ ΠΕΡΙ ΑΥΤΩΝ

Χάριν τῶν ἀναγνωστῶν τῆς «Ἀθηναῖδος» δημοσιεύομεν τὴν παρακειμένην εἰκόνα ἥτις παριστάνει δύστην ἔτοιμον νὰ εἰσέλθῃ ἐν τῇ λέμβῳ.

Τῇ ἀληθείᾳ εὐρίσκονται σπάνια παραδείγματα ἀνθρώπων οἵτινες δύνανται νὰ διαμείνῃσι πολὺν χρόνον ἐντὸς τοῦ ὕδατος καὶ ν' ἀναπνέωσιν ἐκεῖ μετὰ τῆς αὐτῆς εὐκολίας μεθ' ἧς καὶ εἰς τὸν ἀέρα. Ἐντούτοις ἐκτὸς αὐτῶν εἶναι ἀδύνατον ἄνθρωπος νὰ μείνῃ ὑπὲρ τινα δευτερόλεπτα χωρὶς νὰ πνιγῇ.

Εἶνε γνωστὸν ὅτι ἐξ ἀμνημονεῦτων χρόνων ἡ ἀλιεῖα τῶν μαργαριτῶν ἐγένετο διὰ δυτῶν οἵτινες εἶχον ἀνατραφῇ οὕτως εἰπεῖν ἐντὸς τῆς θαλάσσης καὶ ἠδύνατο κάλλιστα νὰ ἐκτελέσωσι τὸ ἔργον των.

Ἡ λίμνη Γεννησαρέτ.

του, καὶ οὕτως ἀποκατέστησεν αὐτὸν πάλιν εἰς τὸ ἀποστολικὸν ἀξίωμα καὶ εἰς τὴν θέσιν του εἰς τινὰ στήλην ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ αὐτοῦ.

Ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ σωτῆρος ἡμῶν εἶνε φανερόν ὅτι πλοῖα ἔπλεον ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς λίμνης ταύτης, καὶ διαρκούντων τῶν πολέμων τῶν μεταξὺ Ἰουδαίων καὶ Ῥωμαίων μικροὶ στολίσκοι ἐτέθησαν ἐκεῖ καὶ αἱματηραὶ ναυμαχίαι ἐγένοντο μεταξὺ αὐτῶν. Ἀλλ' ἡ κατάστασις αὐτῆς μετεβλήθη μεγάλως τότε· διότι οὐδὲ ἐν πλοιάριον εὐρίσκεται ἐκεῖ ἵνα ταραξῇ τὰ κύματά της. Ὁ κ. *Buckingham* λέγει: «Τοῦτο τὸ ὡραῖον τεμάχιον τοῦ ὕδατος γέμει μεγάλης ποικιλίας ἐξαιρέτων ἰχθύων· ἀλλ' ἀπὸ τῆς πτωχείας ἢ μᾶλλον εἰπεῖν, ἀπὸ τῆς ἀμαθείας καὶ ὀκνηρίας τοῦ λαοῦ τοῦ κατοικοῦντος περὶ τὰς ἀκτὰς αὐτῆς, δὲν ὑπάρχει ἐκεῖ μήτε πλοιάριον, μήτε σχεδιά, εἴτε μικρὸν εἴτε μεγάλον καθ' ὅλην τὴν ἑκτασίν της. Οἱ ὀλίγοι

ἡμέρας τινὰς πρὸ τῆς ἀλιείας οἱ δύται παρασκευάζονται εἰς τὸ ἐπικίνδυνον τοῦτο ἔργον ἀλείφοντες συχνὰ τὸ σῶμά των δι' ἐλαίου. Τρέφονται δ' ἀφθόνως καὶ θρεπτικῶς κατόπιν ἀναβαίνουν ἐπὶ τῶν λέμβων βασιτάζοντες ἐν ἧ δύο ἐκ τῶν εἰκονιζομένων ἐργαλείων καὶ διευθύνονται εἰς τὰ στρώματα τῶν ὀστρέων τὰ ὅποια προηγουμένως ἐξήτασαν· φθάνοντες δὲ εἰς τὸν ὀρισμένον τόπον γεμίζουσι τὸ στήθος των διὰ πλατείας ἀναπνοῆς θέτουσι τοὺς πόδας των ἐπὶ μεγάλου λίθου δεδεμένου διὰ μακροῦ σχοινίου καὶ κατέρχονται εἰς τὸν πυθμένα τῆς θαλάσσης. Ἐκτελέσαντες δὲ τὸ ἔργον των ἀνέρχονται· ἀνερχόμενοι κατὰ τὸ λέγειν πολλῶν καταλαμβάνονται ὑπὸ αἱμορραγίας ἥτις καταπραῖνει αὐτούς.

Οὗτοι ὑπόκεινται εἰς μεγίστους κινδύνους. Εἶνε δέ τινες, οἵτινες προσπαθοῦσι νὰ πίπτωσιν ἐπὶ τῶν βράχων, ἄλλοι δὲ γίνονται βορὰ τῶν καρχαριῶν. Διη-